

[Finansministeren.]

såvidt jeg ved, og i hvert fald ikke for mig skulle have nogen som helst indflydelse på forhandlingerne om papiret. Jeg betragter derfor dette spørgsmål som en manøvre; det passer jo ind i hele planen.

Det ærede medlem hr. Steen spurgte mig, om jeg kunne sige noget nyt vedrørende spørgsmålet om en særordning for Skandinavien. Det kan jeg, for såvidt som OEEC i Paris, siden vi sidst drøftede denne sag her i tinget, i et rådsmøde har vedtaget en beslutning om, at princippet om ikke-diskrimination nu skulle være gældende mellem de medlemslande, der er under OEEC. Jeg mener, at en særbehandling af de skandinaviske lande på dette område ville indebære en sådan diskrimination, og må derfor mene, at den ikke er mulig.

Ordføreren for forslagsstillerne (Oluf Pedersen): Jeg er for såvidt helt enig med det ærede medlem hr. H. C. Hansen i, at det er naturligt, at ansvaret placeres på rette sted. Det er jo underligt, at venstre-, konservative og radikale blade — og der er jo ikke tale om tilfældige organer, men om disse partiers ledende politiske blade — kræver, at denne afgift straks afskaffes, og så viser det sig, at det er deres egne partier, der ikke vil.

Jeg må sige, det er pænt af socialdemokraterne, at de har holdt sig tilbage. De siger, at en overenskomst gælder, men den gælder jo ikke længere, end parterne mener det rigtigt, og hvis både venstre, konservative og radikale ønsker at komme af med denne lovgivning og også socialdemokraterne ønsker det, såvidt jeg forstod på det ærede medlem Hr. H. C. Hansen, kunne den da forsvinde. Det kan da ikke være sådan, at hvis en overenskomst gælder mellem de fire partier, så skal den blive ved at gælde, selvom alle de fire partier er enige om, at den skal ophæves. Det er vist det med de hellige køer. Alle er utilfredse med denne skat, den bør væk så hurtigt som muligt, men være med til at afskaffe den vil man ikke. Det synes jeg er underligt. Men det ærede medlem hr. H. C. Hansen kan jeg ikke bebrejde noget. Det ærede medlem vil være med til at drøfte sagen i et udvalg, hvis de andre partier vil være med, og så går jeg ud fra, at det ærede medlem også vil være med til at afskaffe denne skat straks, således som det jo er blevet krævet af regeringens toneangivende blade. Jeg troede, det betød en lille smule, hvad der stod i sådanne aviser, men det er vel sådan,

at kommer der et angreb på noget, så prøver man på at gå fra ansvaret.

Jeg læste for et par dage siden i bladet „Arbejdsgiveren“ en samtale, som dette blad har haft med den højtærede finansminister, hvori den højtærede finansminister siger:

„Vi har jo lavet disse forlig. Det er tvivlsomt, om de duer, men når de ikke er blevet det, de skulle være, så er det retsforbundets skyld.“

Tænk, disse store partiers finansminister siger: ja, men når det forlig og den økonomiske politik, man har gennemført her i landet, ikke er blevet sådan, som det skulle være, er det retsforbundets skyld. Det ender nok en skønne dag med, at hvis vi ikke havde taget affære her, havde vi også fået skyld for papirskatten — man ved aldrig, hvad folk kan finde på. Jeg synes nok, at når regeringen og finansministeren har lavet en lovgivning, må de selv tage ansvaret for den.

Jeg har engang spurgt den højtærede finansminister, om han, når han fik den lov, så ville garantere, at den gjaldt, også med de fejl, der var. Man skulle synes, at den højtærede finansminister selv måtte stå inde for sin egen lovgivning, og når han så oven i købet offentligt hævder, at det er vor skyld, at denne lovgivning ikke duer, synes jeg nok, det er at gå lidt for vidt.

Det ærede medlem hr. Himmelstrup hævdede, at lovgivningens formål var at begrænse et forbrug. Af de oplysninger, som den højtærede finansminister er fremkommet med, fremgik det jo klart, at loven ikke har virket forbrugsbegrænsende.

Den internationale valutafond skulle være faldet fuldstændig til ro. Ja, en næse er der jo blevet givet, og jeg synes, det havde været pænt, om vi efter den historie havde skyndt os at ophæve loven.

Det er også farligt at gennemføre en sådan lov, som utvivlsomt medfører en ikke ringe valutahandel udenfor kontrol. At omgælsler finder sted, tvivler selv ikke den højtærede minister om. Som bladene siger, er det kun de lovlydige, der betaler, alle de andre betaler ikke. Jeg synes ikke, man kan være bekendt at have en lovgivning, som i stor udstrækning bliver omgået, fordi der ikke er tilstrækkelig kontrol. Folk, der har været i Sverige, siger, at man kan købe alle de svenske penge, man vil, i de svenske banker for danske penge, og dér er man fri for skatten. Hvad er det da for en ordning, at kun de betaler skatten, som har lyst dertil? Kan vi få gennemført det over hele